

miliens Forsørgelse, saa længe Krigen varer, eller ikke, og det, skønt det er Staten selv, der har taaget Forsørgeren bort. Jeg henstiller til Udvalget, om det synes, at der virkelig er Noget deri. Skal Staten have Halvdelen af Byrden efter § 64 under almindelige Forhold, bør den have hele Byrden efter § 67, og da ikke saaledes, at det beror paa Ministeren, om der overhovedet skal gøres noget derved eller ikke. Man kan ikke godt standse herved, det er ganske vist. Nu hører jeg fortælle, jeg tror endog saa af et Par ærede Medlemmer, men særlig var det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen) højt oppe — han talte om den „Storpolitik“, vi have ført i de senere Aar. Det er nu ikke min Opfattelse, det var den mest smaatstaarne, bornerte Politik, der er ført i noget Land, men det kommer nu ikke mig ved, det lader jeg det ærede Medlem om, der er Leder af denne Politik, denne her højt ophøjede Politik, som vi nu leve under, han lader jeg om det. Men nu fortæller han os, som noget saa nederdrægtigt, om den uhorste Tillid, som Forslagsstillerne af Vnderingsforslaget viste Ministeriet, idet der siges, at den fungerende Minister skal endelig bestemme, hvis der er Tvivl hos de paagældende udvalgte Tillidsmænd og Alderdomsforsørgelsesfondsbestyrer, og Afgørelsen over hvorvidt en Person er ubemidlet, eller ej, skal ligge paa eet Sted. Hos Domstolene kan det blive for farligt, men et Sted skal det være, og saa er man gaaet til den Regel, der gaar gennem hele vor Lovgivning i alle saadanne Forhold; men det finder nu, det ærede Medlem, assisteret af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds (N. S. Larsen), at være noget ganske forfærdeligt, at ville vise saadanne Bavianer af Ministre en saadan Tillid! De kunne jo paavirke de ubemidlede ude omkring i Landet og kunne føre os ud af Folketinget og saa stadfæstet deres eget Regimente! Det sidste behøve de saamænd ikke de ubemidlede til, det kunne de bemidlede godt gøre; thi de ere jo stadig „det nuværende Regimente“. De kunne gøre det paa to Maader, enten ved et bestemt Votum, eller ved bestandig at gaa af Bejen, gennem Praksis og Sædvane. Det sidste ere de jo stærkt paa Bejen til. Efter at det ærede Medlem saa har tordnet løs paa de to uhyggelige Alderdomsforsørgelsesforslagsstillere, saa staar han i denne, ja jeg siger lykkelige Uvidenhed, thi naar jeg hører det ærede Medlem, saa maa jeg sige for hvert et Stykke af hans Foredrag: O! hellige Enfoldighed! eller: O, lykkelige Uvidenhed! Thi han staar i sin rene Ustyld og taler om Ting,

som man blot behøver at vende om, saa stikke de ham selv. Se De, mine Herrer, hans Kæledægge er § 64. Hvorvidt denne Understøttelse — altsaa denne Herlighed — skal tildeles nogen eller ej, det afgøres af de Myndigheder, der ere nævnte i § 59. Men de Myndigheder, der skulle afgøre det, ere for Kjøbenhavns Bedkommende Indenrigsministeren, for Landets Bedkommende Amtmændene, men selvfølgelig søjes der til, at Amtmændens Afgørelse kan indantes for Indenrigsministeren, saa at Indenrigsministeren i sidste Instans er den afgørende for hele hans Paragraf angaaende, hvilke Personer der kan komme med, naar de stedlige Myndigheder ikke ere enige. Det er det Princip, som det ærede Medlem først skildrede som noget rasende uhorst og ukendt, skønt, naar han tænker sig om, vil han vide, at det er den almindelige Bestemmelse, som alle den Slags Love have, naar de ere af den Natur, at deres Anvendelse ikke godt kan lægges ind under Domstolene, at den fungerende Spids af Administrationen afgør det. Efter at det ærede Medlem har sagt: Gudbevares, de Forslagsstillere maa jo være to af den Slags Mennesker, der omhandles i § 61, der taler om Idioter og Idioters Børn, efter at han har stillet sig saaledes, lever han i den lykkelige Uvidenhed om, at han selv gør det samme. Det var efter § 68, jeg har paavist Dem den mageløse Tillid, som han viser, ikke det nuværende Ministerium, men disse Bavianer af Ministre, som han siger, der ville komme, de skulle have denne Myndighed over, hvem der maa komme ind i hans Paradis, som betaar af det nødtværgende Mel, Gryn osv., flyttet hen maaste i et helt andet Sogn — jo det er en Herlighed! Jeg skal nu med et Par Ord omtale § 67. Det er ikke nok dermed, men det ærede Medlem bemyndiger endog Ministeren i § 67 til at afgøre Tvivlstilfælde, der kunne komme under en Krig, om de stakkels militære Familier, der pludselig ved et Ryk miste deres Forsørgere, skulle have nogen Understøttelse eller ej udenfor Fattigvæsenet, og bemyndiger Ministeren til at bestemme, at det skal ske i Overensstemmelse med den paagældende Lov, og det skal udredes alene af Kommunen. Det er efter min Formening en endnu langt større Tillid; thi den Tillid have vi aldrig vedtaget at vise nogen Minister; derfor vedtog vi en positiv Lov om det den 12te Marts 1864, fordi vi selvsølgelig ikke burde overlade til vedkommende Minister at skønte over, hvorvidt en saadan Familie skulde have midlertidig Hjælp udenfor Fattigvæsenet, thi det vilde saamænd se dejligt ud, om man vilde sætte en saadan Familie paa Fattig-